

РЕШЕНИЕ

№ 28129

гр. София, 13.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 10 състав, в
публично заседание на 11.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариета Райкова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **3506** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 26, ал. 12 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Образувано е по жалба на Й. Х. (посочен в жалбата като Х. Й.), гражданин на Република Т., с паспорт № У., издаден на 08.05.2018г., с персонален № 18997233530, чрез адвокат К. Г., срещу Отказ за предоставяне на право за продължително пребиваване в Република България рег.№ 5364р-5995/27.02.2026г. на заместник директора на дирекция „Миграция“, МВР.

В жалбата се твърди, че оспореният отказ е издаден в нарушение на изискванията за форма, посочени в чл.59, ал.1 АПК, тъй като макар и да е посочено правно основание по чл.10, ал.1, т.10 от ЗЧРБ, не са изложени фактически основания, нито са посочени конкретни доказателства, които да го обективират. Отделно от горното, разпоредбата, която се сочи за основание за отказа, съдържа няколко хипотези, но поради липсата на фактологична конкретика, жалбоподателят не е в състояние да разбере какво нарушение се твърди да е извършил. Претендира се отмяна на оспорения акт.

В хода на откритото съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не се представлява. В депозирана молба процесуалният представител на жалбоподателя моли за уважаване на жалбата в цялост, като поддържа вече изложените в същата доводи. Претендира заплащането на разноски.

Ответникът, чрез пълномощника си юрисконсулт М., оспорва жалбата. Намира, че постановеният отказ е правилен и законосъобразен, тъй като жалбоподателят е извършил

нарушение по чл.34 от ЗЧРБ- не е напуснал територията на страната в рамките на предоставения му срок. Оспорва се твърдението на жалбоподателя, че не му е връчван АУАН, както и се посочва, че наказателното постановление е влязло в сила и същото обосновава отказа да бъде предоставено продължително пребиваване по силата на чл.26, ал.1 вр. чл.10, ал.1, т.10 ЗЧРБ. Претендира се юрисконсултско възнаграждение. Прави се възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Административен съд София-град, III отделение, 10 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 04.08.2025г. чрез упълномощено лице Т. С. Ш. жалбоподателят Й. Х. (О. Н.), [дата на раждане] в [населено място], Република Т., притежаващ паспорт V., издаден от Р., подал заявление вх.№ 272000-14896/04.08.2025г. за предоставяне на право на продължително пребиваване на чужденец в Република България, на основание чл. 24и от ЗЧРБ (ал.1: „Разрешение за продължително пребиваване и работа тип "Единно разрешение за пребиваване и работа" могат да получат чужденци, които отговарят на условията за получаване на достъп до пазара на труда съгласно българското законодателство и притежават виза по чл. 15, ал. 1 или разрешение за пребиваване, издадено в съответствие с Регламент (ЕО) № 1030/2002“). Към заявлението са били приложени документи, съгласно чл. 19 във връзка с чл.14 от ППЗЧРБ- копие на паспорт V., издаден от Република Т.; справка за съдимост от главна дирекция „Съдимост и статистика“ на МП на Р., декларация от 25.06.2025г. на българско физическо лице, че ще представи жилище и адрес на пребиваване на Й. Х., договор за безвъзмездно ползване от 25.06.2025г. за жилището, обосновка за наемане на чужденец от дружеството „ИССО Туризм 2024 ЕООД, извлечение от дипломата на Х. Й. с академична справка от завършеното висше учебно заведение в Р Т., документи от дружеството „ИССО Туризм 2024 ЕООД, отнасящи се предстоящата трудова дейност на жалбоподателя в дружеството.

Приелото заявлението длъжностно лице от ОДМВР [населено място] съставило контролен лист, в който отбелязало, че в подаденото от пълномощника заявление не са попълнени данни във всички полета, за което е уведомен от служителя, но пълномощникът е заявил желание да подаде заявлението в този вид.

С придружително писмо УРИ 272р-20844 от 25.08.2025г. на ОДМВР [населено място] въпросното заявление, ведно с контролния лист и приложените документи, е изпратено на директора на дирекция „Миграция“ С.. В писмото е посочено, че към контролния лист няма приложени: справка-декларация за работещите във фирмата работници – граждани на трети страни и справка-декларация за средносписъчната численост на наетите по трудов договор български граждани, граждани на държави членки на ЕС, страни по Споразумението за ЕИП и на Конфедерация Ш. за съответен период.

Посочено е, че на Х. Й. е съставен акт за установяване на адм. нарушение №98/08.08.2025г. на основание чл.34 ЗЧРБ, като до момента не са постъпили възражения срещу акта. На 08.08.2025г. спрямо жалбоподателя е започнало и производство по налагане на ПАМ „Връщане до страна на произход Република Т., на основание чл.41, т.2 от ЗЧРБ, което до момента не е приключило с издаването на акт.

От доказателствата по делото се установява, че срещу жалбоподателя действително е съставен АУАН №98/08.08.2025г., за нарушение на чл.34 от ЗЧРБ, фактологично обоснован с обстоятелството, че при извършена му полицейска проверка на 08.08.2025г. е установено, че не е напуснал страната до изтичане на разрешения му 90 дневен срок на пребиваване т.е. до 03.07.2025г.; лицето последно е влязло в България на 14.07.2025г. през ГКПП "Капитан А." с националния си паспорт V. и разрешение за пребиваване № R., издадено от Полша на 13.02.2023г., валидно до 20.11.2025г., и от датата на първото му влизане в страната- 05.04.2025г. до 08.08.2025г. чужденецът е пребивавал в РБългария 126 дни т.е. не е напуснал страната до изтичане на разрешения му 90 дневен период в рамките на 180 дневен период.

Актът е съставен и съобщен на жалбоподателя същия ден. С уведомление УРИ 15268/08.08.2025г. жалбоподателят е уведомен, че спрямо него започва производство по налагане на принудителна адм. мярка „Връщане до страна на произход Т.“ на основание чл.41,т.2 от ЗЧРБ с посочено основание „връщане се налага, когато чужденецът не напусне страната до изтичане на разрешения му срок или в сроковете по чл.39б.“

Жалбоподателят е подал възражение №272000-16358/27.08.2025г. по описа на ОДМВР [населено място], в което посочил, че след влизането му в Република България на 05.04.2025г. е пребивавал в страната в рамките на разрешените дни, след което е заминал за Полша; приложил е и копия на документи, които без превод и легализация, не са приети за доказателства.

Спрямо Й. Х. е издадено Наказателно постановление № 272м-98/05.09.2025г., с което за нарушение на чл.34 от ЗЧРБ е наложена глоба в размер на 500лв. НП е съобщено по реда на чл.58, ал.2 от ЗАНН на 03.10.2025г., обосновано с ненамиране на жалбоподателя на посочения от него адрес, видно от приложена докладна записка УРИ 272р-24205/06.10.2025г. на пол.инспектор в група „Миграция“ при ОД МВР Х..

Съобразявайки събраните в хода на административното производство доказателства, заместник директора на дирекция „Миграция“ МВР е издал Отказ за предоставяне на право за продължително пребиваване в Република България рег.№ 5364р-5995/27.02.2026г. спрямо Й. Х., обосновано с чл.26, ал.1 във вр. с чл.10, ал.1, т.10 от ЗЧРБ- за това, че спрямо жалбоподателя „има данни, че през последните 5 години е нарушил граничния, паспортно-визовия, валутния или митническия режим на Р България“. За извода е съобразена наложената административно-наказателна мярка с наказателно постановление № 272м-98/05.09.2025г. на група „Миграция“ ОДМВР Х. на основание чл.34 ЗЧРБ.

При така установените факти, съдът приема от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал.1 от АПК. Жалбоподателят е активно легитимиран, за същия е налице правен интерес от оспорване на административен акт, с който се засягат негови законни права и интереси, поради което жалбата е допустима.

Разгледана по същество се явява неоснователна.

Оспореният отказ е основан на предпоставките по чл. 26, ал. 1, във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 10 от ЗЧРБ. Съобразно посочените разпоредби се отказва издаването на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване на чужденец, когато за него има данни, че през последните 5 години е нарушил граничния, паспортно-визовия, валутния или митническия режим

на Република България;

За да достигне до извода, че следва да се откаже предоставяне на право за продължително пребиваване в страната с цел достъп до пазара на труда „Единно разрешение за пребиваване и работа“, административният орган се е позовал на влязлото в сила наказателно постановление № 272м-98/05.09.2025г. за извършено нарушение на чл.34 ЗЧРБ.

Съдът намира направените изводи от административния орган за правилни и обосновани.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя, че оспореният акт не съдържа фактически основания, позволяващи да бъде установена конкретната хипотеза на чл. 10, ал. 1, т.10 ЗЧРБ, приета от административния орган за осъществена. В оспорения отказ административният орган изрично е посочил чрез подчертаване (болдване), че приема за нарушен паспортно-визовия режим на Република България, като е основал този извод на издаденото спрямо жалбоподателя наказателно постановление № 272м-98/05.09.2025 г. за нарушение на чл. 34 ЗЧРБ. Неспазването на разрешенния срок на пребиваване непосредствено засяга установения режим за влизане и пребиваване на граждани на трети държави и правилно е квалифицирано от административния орган като нарушение на паспортно-визовия режим по смисъла на чл. 10, ал. 1, т. 10 ЗЧРБ. Индивидуализирането на административнонаказателния акт и посочването на конкретната нарушена законова разпоредба позволяват по несъмнен начин да бъде установено фактическото основание, възприето от органа при постановяване на отказа. Обстоятелството, че в оспорения акт не са възпроизведени дословно фактическите констатации, съдържащи се в наказателното постановление, не обосновава извод за липса на мотиви по смисъла на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК. Изискването за мотивираност на административния акт не налага повторно излагане на съдържанието на доказателствата, на които органът се е позовал, когато същите са конкретно индивидуализирани и са част от административната преписка. С влязлото в сила наказателно постановление е установено нарушение на чл. 34 ЗЧРБ, изразяващо се в неизпълнение на задължението на чужденеца да напусне страната до изтичане на разрешенния му срок на пребиваване.

Действително, съдът констатира несъответствия в изложената в наказателното постановление фактология- посочено е, че жалбоподателят е влязал последно в България на 14.07.2025г., а от друга страна е посочено, че той пребивава в страната от 05.04.2025г. до 08.08.2025г., което не обосновава твърдяното пребиваване над 90 дни и би поставило под съмнение обосноваността на вмененото нарушение. Съдът обаче не може в настоящото производство да ревизира установеното с влезлия в сила административнонаказателен акт нарушение. Посоченото несъответствие е относимо към правилността на възприетата в административнонаказателното производство фактическа обстановка и съответно към законосъобразността на издаденото наказателно постановление. Последното обаче е влязло в сила и не е предмет на оспорване в настоящото производство. Предметът на съдебния контрол по настоящото дело е ограничен до законосъобразността на отказа по чл. 26, ал. 1 ЗЧРБ и не включва повторна преценка на фактическите и правните основания за ангажиране на административнонаказателната отговорност на жалбоподателя. При липсата на законово основание за осъществяване на косвен контрол за законосъобразност върху влязлото в сила наказателно постановление съдът не може въз основа на самостоятелна повторна оценка на доказателствата относно продължителността на пребиваването на жалбоподателя, да достигне до извод, че нарушението по чл. 34 ЗЧРБ не е било извършено. Подобна преценка би довела до фактическо ревизиране на влезлия в сила

административнонаказателен акт извън предвидените в ЗАНН способности за контрол върху него. Още повече, че жалбоподателят е бил запознат с воденото административнонаказателно производство, депозирал е възражение, посочил е адрес на пребиваване в страната т.е. не е бил неизвестен за възможното си санкциониране.

С оглед всичко гореизложено постановеният отказ следва да бъде възприет за правилен и законосъобразен.

С оглед изхода на спора, на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение, което съдът определя в размер на 102.26 евро /200 лева/

Административен Съд С. град, III отделение, 10-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалба на Й. Х., гражданин на Република Т., с паспорт № U., издаден на 08.05.2018г., с персонален № 18997233530, срещу Отказ за предоставяне на право за продължително пребиваване в Република България рег.№ 5364p-5995/27.02.2026г. на заместник директора на дирекция „Миграция“, МВР.

ОСЪЖДА Й. Х. да заплати на дирекция „миграция“, министерство на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение в размер на 102.26 евро.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния административен съд